відпостити всю зиму замість мене

хіба зуміє ця челядинб

впаде звізда і оскоромить вени

зелений хрускіт теплого вина

питво солодке а провадить сушу

на рушникове листя тихо ша

таку плиткэ таку холодну душу

витравлює споряджена душа

їй несть числа і звір її неплодний

і висне дар над волосом її

челядині бракує обезводнень

розщеплених у череві змії

чий палець вріжу кров чия загусне

меж бартками вколошканий пісок

зело лелію на велику пустку

озпінених на ложі подушóк

і мжичить сонний лоск під образами

позлітка заліпила образи

а ця душа попукана так само

як кóшниця зі свіжої лози